

Arrest

nr. 156 581 van 17 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2015.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot D.Z. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 156 580 van 17 november 2015 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) enkele tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote de geloofwaardigheid van zijn problemen met zijn schoonvader ondermijnen en hij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor die problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met zijn schoonvader (en diens entourage) bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, (ii) er kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn problemen met zijn eigen familie ten gevolge van zijn huwelijk met A.; het loutere feit dat hij door zijn familie verstoten werd onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en bovendien uit niets blijkt dat, indien zijn problemen met zijn familie bij terugkeer naar Albanië alsnog een zwaarwichtig karakter zouden vertonen, hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden, en (iii) hij niet aannemelijk maakt in een bloedvete met de familie van D.D. verwickeld te zijn; de door hem aangehaalde problemen in het kader van die bloedvete, zelfs als hier geloof aan kon gehecht worden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of met ernstige schade, en hij niet aannemelijk maakt dat hij naar aanleiding van de beweerde problemen met de familie D. geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

“Het feit dat geen 2 personen identiek zijn en dus onmogelijk hetzelfde kunnen aangeven op alle punten”, zoals verzoeker thans betoogt, neemt niet weg dat van verzoeker en zijn echtgenote redelijkerwijze kon worden verwacht coherente verklaringen af te leggen omtrent essentiële elementen in het relaas, zoals o.a. met betrekking tot het feit of verzoeker naar aanleiding van de problemen met zijn schoonvader alleen naar de politie ging, zoals hij verklaarde aan de commissaris-generaal, dan wel of hij samen met zijn echtgenote naar de politie ging, zoals verzoekers echtgenote op het Commissariaat-generaal verklaarde.

Verzoeker maakt zeer algemeen gewag van een “slechte vertaling”, doch hij concretiseert niet in het minst welke van zijn verklaringen of de verklaringen van zijn vrouw niet correct zouden zijn vertaald. Verzoeker gaf, net als zijn echtgenote, bij het Commissariaat-generaal aan de tolk goed te begrijpen en er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden, hetgeen hij evenwel niet heeft gedaan en ook zijn echtgenote naliet. Noch verzoeker, noch zijn vrouw maakte immers melding van eventuele problemen inzake de communicatie of vertaling. Ook de advocaat die hen bijstond tijdens het gehoor maakte hiervan geen melding. Bovendien zijn de desbetreffende tegenstrijdige verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er fouten zouden zijn geslopen in de vertaling. Verzoekers kritiek is dan ook geenszins ernstig en laattijdig.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn vrouw, en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De huidige stelling dat “nooit aangegeven” werd “dat verzoeker naar Italië gegaan is bij zijn zus” mist feitelijke grondslag en elke ernst. Immers, zowel verzoeker als zijn echtgenote gaven tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aan dat zij tijdens hun reis van Albanië naar België op bezoek zijn geweest bij verzoekers zus in Italië. Zowel verzoeker als zijn echtgenote ondertekende het verslag van hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord waarmee zij uitdrukkelijk bevestigden dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zij hadden nadat het verslag van het gehoor hen in het Albanees werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in hun verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch

lieten dit geheel na te doen. Tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal maakten zij op geen enkel moment melding van problemen of onregelmatigheden die zich tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan, doch gaven zij beiden integendeel uitdrukkelijk aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Verzoekers kritiek is derhalve laattijdig en niet dienstig, en kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

Verzoekers huidige uitleg voor het nalaten de bloedwraakproblematiek op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, met name dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn relaas uiteen te zetten en hem er uitdrukkelijk werd gemeld dat hij in een later stadium deze mogelijkheid zou hebben, stemt niet overeen met, doch druist in tegen de eerdere uitleg die hij hiervoor gaf toen de commissaris-generaal hem erop wees op de Dienst Vreemdelingenzaken niets over de bloedvete met de familie D.D. te hebben gezegd. Immers, verzoeker haalde toen, bij confrontatie met deze vaststelling door de commissaris-generaal, als reden aan dat hij vermoed en gestresseerd was. Verzoeker repte ten aanzien van de commissaris-generaal echter met geen woord over het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld zijn relaas er uiteen te zetten, doch gaf daarentegen zelf uitdrukkelijk aan dat men hem op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet had gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, maar dat hij toen niets heeft gezegd alhoewel hij eigenlijk nog wel iets te zeggen had, waarmee hij dus zelf aangaf/aangeeft dat men hem op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk de mogelijkheid heeft verschaft om zijn relaas/problemen uiteen te zetten, maar dat hij dit toen heeft nagelaten, een nalaten dat dus louter aan hem zelf te wijten is. Verzoekers huidige kritiek is derhalve allerminst ernstig.

Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar hij dus pas voor het eerst melding maakte van de bloedwraakproblematiek, blijkt dat noch hijzelf, noch zijn familieleden in Albanië ooit klacht hebben neergelegd naar aanleiding van de problemen in verband met de bloedwraakdreiging. Zijn huidige beweringen omtrent de "onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen tegen de persoon die hem wil vermoorden als onderdeel van de door hem ingeroepen bloedwraak", dat "verzoeker heeft nooit en zal ook niet de mogelijkheid krijgen om de bescherming in te roepen van de nationale overheden", en dat "er in concreto geen mogelijkheid was om aangifte te doen en bescherming te bekomen" berusten aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring, en missen dan ook elke grondslag en alle ernst.

Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij nieuwe stukken wenst voor te leggen vergezeld van een aanvullende nota. Zij preciseert dat uit de originele documenten betreffende de familiesamenstelling blijkt dat er wel degelijk een link is tussen haar en de feiten weergegeven in het krantenartikel. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij ook een verklaring neerlegt van S.D., haar vader, die verklaart dat zij niet meer welkom is zolang zij getrouwd is met A. (dossier 174.667).

4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij nieuw bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond.

Vooreerst wijst de Raad er op dat in casu geenszins getwijfeld wordt aan de dood van D. of aan de link tussen verzoekende partij en de feiten weergegeven in het krantenartikel. Verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij ten gevolge hiervan in een bloedvete zou verwickeld zijn en dat, indien zij alsnog aannemelijk had gemaakt een potentieel slachtoffer te zijn van bloedwraak, er voor haar in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. De ter terechtzitting neergelegde documenten betreffende de familiesamenstelling vermogen deze vaststelling niet te weerleggen.

Wat betreft de verklaring van S.D. die verklaart dat verzoekende partij niet meer welkom is zolang zij getrouwd is met A., wijst de Raad er op dat het loutere feit dat verzoekende partij door haar familie verstoten werd, onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgeschakeld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat, nadat zij in de loop van 2013 door haar familie verstoten werd, zij erin geslaagd is om een nieuw leven in Elbasan op te bouwen. Bovendien blijkt uit niets dat, indien haar problemen met haar familie bij terugkeer naar Albanië alsnog een zwaarwichtiger karakter zouden vertonen, zij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige en reeds hierboven vermelde beschermingsmogelijkheden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Verzoekende partij legt ter terechtzitting dezelfde documenten voor als haar echtgenoot, zijnde de familiesamenstelling en de verklaring van S.D. vergezeld van een aanvullende nota. De Raad verwijst dan ook naar hogervermeld arrest in hoofde van haar echtgenoot waarin sub 4.2. geoordeeld wordt dat de nieuw bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond.

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS